

ма отклоки отъ борбата. Трѣба да са затуляж отъ него, увы! не можъ устоя на молбытъ и на сълзытъ му.»

Тѣзи му мысли, които изыскватъ дълго обясненіе, побърже отъ молнія боднѣжъ ума на младия гладиаторъ. Заведнажъ са тогасъ той обърнѣж къмъ прѣтивуположната страна и не са спрѣ освѣнъ когато стигнѣж на една могилка отъ която една часть на града са виждаше; опустѣлытъ улицы освѣтяваны отъ луната, която като са поевнѣ въ нея минута на небосклона, представляше му една живописна сцена въ които множеството сгѣстявано и разрѣдявано вълнуваше са, кактѣто видѣхмы, къмъ разны точки. Тѣзи сцена направи впечатленіе и на самыя гладиаторъ, на когото необработеныйтъ умъ не бѣ навикнѣж да са храни отъ прелеститѣ на фантазіята. Той сѣднѣж тамъ да си почине на стълбата на единъ пустъ портикъ, и осѣти че типината на млчеливыя онзи часъ изливаше са като амброзія въ мыслитѣ му. Близу тамъ блѣстѣше предъ него освѣщеніето на единъ палатъ, въ който са веселяхъ нѣколко пріатели съ домувлдыката. Вратата бѣхъ растворены заради хладина и Лидонъ можи да сггледа многото гости насѣдады около трапезата сложена въ салона, и далечъ задъ него редъ отъ освѣтены стай и презъ тѣхъ прекрасны водометы на воднытъ струи на които са отразявахъ сребристытъ лучы на луната; той видѣ еще портика на салона опасанъ отъ гирлянды, и роскошното множество на мраморнытъ статуи, той чуваше радостнытъ смѣхове, послѣ музыка; подиръ малко той са подигнѣж и отиде къмъ жилището си.

О колко тихо спѣхъ около него жителитѣ на прелестныя градъ, и свѣтяхъ отгорѣ му небснытъ звѣзды! о колко дълбоко бѣше нощното мълчене на улицытъ посрѣдъ велеленіето на колонандытъ които гы украсявахъ! о колко пріятно и усладително бѣше зрѣлището на гладката повърхность на морето задъ града! о колко синя и тиха висяше небесната твърдъ надъ спящата Кампанія! И при сичко туй тѣзи нощъ щѣше да бѣде послѣдната нощъ на Помпея! послѣдната нощъ на поселеніето на халдеитѣ и на баснородныя градъ херкулесовъ! крайтъ на веселбытъ на сладострастнытъ Римляны. Множество вѣкове безвредны и незабѣлжены минѣхъ надъ него, но блѣстѣше сета послѣднытъ лучъ на сществованіето му.

Гладиаторътъ чу отподирѣ си лѣкы стѣпки отъ жены, които са връщахъ отъ цирка у дома си, и като са озърнѣж за да види кой идяше едно странно и минутно видѣніе му са представи. Отъ върха на гората Везувій, който идва са виждаше мрачково, издигнѣж са една ужлѣтна и блѣдава свѣтлина отъ метеоръ, която потрептѣ ма-